
BUNT SŁOŃCA

Może w tem mieście jeszcze u zbiegu trzech alej,
w narożnej kamienicy, jak pod szyldem sklepu,
przystanie utrudzone z nieulęklým żalem —
w pogoni za chmurami i bezmiarem stepów.

Może z dalekiej drogi po niebieskim szlaku,
w tym domu, jak w hotelu odpocznie przez tydzień —
na warzywnym straganie lub wśród sterty pakui,
zdala od marzeń gwiazdnych i słonecznych widzeń.

Wreszcie nawprost parkanu i po szczeblach drabin —
na piętrze, które bezkres wessał bezpowrotnie,
w towarzystwie przygodnem kasztanów i grabi
rozwieździ mrok podwórza mnożną ustokrotnień.

Wbrew nocom zatraconym i wszystkim południom
bryzgać będzie jasnością od piwnic do strychu,
i niewiedzieć dlaczego, jak żóraw nad studnią
pochyli się nad sobą — ze starego sztychu.

A jeśli obok domu — w warsztacie blacharza,
zabraknie może rynien, rdzą zżartych napozór,
pierwszym oknem wyfrunie, jak królewski bażant,
i wsiądzie do tramwaju lub miejskiego wozu.

I pozostanie tylko, ta jedna świadomość,
którą będą obnosić po niektórych maglach,
że w równaniach słonecznych z jedną niewiadomą —
minęło siedm poranków, jak cienie od żagla.

Edward Kozikowski

Z TOWARZYSZKĄ ŚMIERCIA

Na dalekich wędrówkach, jak z wyrwanej karty,
wbrew pozorom i sobie, mijając dwa dni,
spotkałem ją opodal — o pierwszej i czwartej —
za tym węglem, gdzie słońce, jak latarnia lśni.

I sam nie wiem dlaczego — w spojrzeniu ku sobie —
zagarnąłem to obce i tamto, jak cień,
a może, by uśmiechem spotykanych kobiet
do bezmiaru wieczności podnieść jeden dzień?

Wszak nie poto w wysiłku dźwignąłem, jak kamień
całą wagę bezkresu na rozstaje dróg —
przy barjerze tęsknoty lub okiennej ramie,
by nocą grozić wichrom, jak napięty łuk.

I odtąd — z towarzyszką, to z prawej, to z lewej,
zależnie od perspektyw i porannych mgieł,
zdobywam ją dla siebie — bez łez i bez przewin —
naprzekór przykazaniom uwiecznionych dzieł.

Błogosławiąc godzinie, której miejski zegar
nie wskazywał nikomu w labiryncie lat,
wiem ile cenić szczęście, którem w kości przegrał —
w szeregu wymazanych z kalendarza dat.

Wbrew ciżbie ludzkich spojrzeń — z za węgieł kamień,
zapatrzony, w tę linię kościołów i wież,
władę cień towarzyszki — od sieni do sieni,
jak zwęgloną na wietrze pochodnię i wszecz.

Edward Kozikowski